

A.M. STRICKLAND

A FEKETE AJTÓ

Dream
válogatás

A fekete ajtó egy sötét YA fantasy, amely megpróbálja megfejtetni külső és belső világunk rejtélyeit – bármi legyen is az ára.

Kamait figyelmeztették, hogy soha ne nyissa ki a fekete ajtót, de nem hallgatott rájuk...

Mindenkinek van lelke. Egyesek lelke gyönyörű kert, másoké félelmetes börtön. A lélekjárók, mint Kamai és az anyja, képesek más emberek lelkébe utazni, míg azok alszanak.

De bárhová is látogat Kamai, mindenhol a fekete ajtót látja – követi őt minden lélekbe, az anyja pedig figyelmeztette, hogy soha, de soha ne nyissa ki.

Amikor Kamai megérinti az ajtót, az meleg és dobog, mintha pulzusa lenne. Amikor ráteszi a fülét, a saját nevét hallja, ahogy a másik oldalról suttogják. És amikor bekövetkezik a tragédia, Kamai megteszi az elképzelhetetlent: kinyitja az ajtót.

A. M. Strickland izgalmas és képzeletgazdag fantasyregénye udvari intrikák, románcok és számos meglepő fordulat segítségével bontakoztat ki egy sötéten csábító rejtélyt, amely nemcsak Kamai lelkét, hanem a teljes királyságot is veszélybe sodorja.

A. M. STRICKLAND

kicsi korában falta a könyveket, és író akart lenni már akkor is, amikor még nem is tudta, mit jelent ez a szó. Alaszkában él férjével, mopszjaikkal és a rengeteg, rengeteg könyvükkel. Szeret utazgatni, táncolni, szereti a tetoválásokat és a pávakék szín minden létező árnyalatát, de különösen a sötétebbeket. Megtaláljátok a Twitteren: @AdriAnneMS.

Tudj meg többet a könyvről:

www.adriannestrickland.com

www.facebook.com/DreamKonyvek

www.facebook.com/DreamValogatás

„A fekete ajtó csodásan megírt, sötét történet, amely olyan fordulatos és titokzatos, mint egy éjszakai labirintus. Az olvasó szeretne örökre eltévedni a regény oldalain, egyre mélyebbre hatolva Strickland szerethető és tekervényesen felépített világában.” **New York Times**

„Nagyon szeretem ezt a könyvet, sikerült teljesen elmélyednem benne. A szerző káprázatos világot épített fel, és mindezt félelem nélküli, nagyszerű stílusban tette, amely teljesen magába szippantott – olyan volt, mintha egy tündérmesét olvasnék.”

Goodreads

„Elbűvölő, eredeti történet, amely lelked sötét bugyrainak feltárására buzdít, és arra, hogy megbarátkozz létezésükkel. Az izgalmas cselekmény, a feszültség, a mágia és a vérontás teszik letehetetlen olvasmánnyá.” **Amazon**

„Kamai kalandjai ellenállhatatlan erővel vonzzák az olvasót. Hogy mi ennek a titka? A titkos társaságok, az ősi összeesküvések és a szexualitás érdekes, részletes leírása egy fantáziavilágban – no meg persze a hallgatag és rejtélyes férfiak.”

**– The Bulletin of the Center
for Children's Books**

Dream
válogatás

A. M. STRICKLAND

A FEKETE AJTÓ

— részlet —

ÉGETŐ KÍVÁNCISISÁG

Ötéves voltam, amikor először kérdeztem anyámat a fekete ajtóról. Az a pillanat az emlékezetembe égett.

A lelkében sétáltunk éppen, fogta a kezemet; selyempapucsba bújtatott talpam alatt vízűvös volt a mélykék csempemozaik, ami egyszerre volt az anyámé és maga az anyám.

Nagyon régóta műveltük ezt, mióta az eszemet tudom: a lelkében barangoltunk. Miközben testünk szendergett, szellemünk szabadon járta be az álomvilágot, ahova lelkünk tartozott. Anyám elmagyarázta, hogy a hozzánk hasonlók – a lélekjárók – esténként lelkekben barangolhatnak, és részletesen mesélt az istenekről is. Soha, de soha nem említette azonban a fekete ajtót, amit mindig megtaláltam a lelkében.

Ezen a bizonyos estén végül összeszedtem a bátorságomat, megálltam a tágas előcsarnokban, és rámutattam:

– Anya, mi az az ajtó?

Anyám lelkében a homokkő termék rózsásan világítottak, mintha minden falszakasz mellett egy láthatatlan kandalló vidám tüze lobogna. Nem volt tűz; anyám lelkének melege, világossága látszott. A falak halványak és simák voltak, helyenként áttört kőfelületekkel, amiknek csipkéje mögött feltűnt a helyiségek fénye, mintha semmi titkolni-

való nem lenne ott. A mély azúrkék csempelapokkal burkolt hosszú folyosók hívogattak, mintha ujjal intettek volna a még nem látható csodák felé.

A fekete ajtó azonban szorosan zárva volt. Sima, sötét felülete úgy hasított a krémszínű homokkőbe, mint fekete kő a patak fényes vizébe. Az ajtókeret ívelt vonalai a csúcspanelben találkoztak. Feltűnő volt, mint tűzláng a sötét éjszakában. Magába szívta az összes fényt környezetéből, mégis úgy vonzott, mint molyt a gyertyaláng.

Akkorra márt tudtam, hogy a tűz megéget... mert már többször megérintettem. A tüzet. A fekete ajtót soha, bár akartam.

Ez a fekete, vonzó veszély mintha nem tartozott volna anyám ragyogó, szívélyes lelkéhez. Anyám szeme összeszűkülte. Egy pillanatig csak nézte az ajtót, arcizmai megfeszültek, szép arca olyan kifejezésbe torzult, amelyet még sosem láttam rajta. Elszántság volt benne, düh és... igen... félelem. Még sosem láttam anyámat félni.

Elfordult, letérdelt elé, két kezemet két kezébe fogta, és nagyon komolyan azt mondta:

– Kamai, azt az ajtót sosem nyithatod ki. Soha! Legjobb, ha azt is elfelejted, hogy valaha láttad.

– De anya, azt mondtad, az álomházadban bárhová mehetek.

Anyám ajkán mosoly rebbent.

– A lélekházamban. Nem az „álomházamban”. Ideje a megfelelő nevet használnod: „nehym”. Ennek a szónak a pontos jelentése „lélekház” a régi nyelven. Az a fekete ajtó pedig nem része az én nehymemnek. Az valahová máshová tartozik. Meg kell értened, hogyan működik ez az egész, Kamai, mert egy napon majd képes leszel kedved szerint szabadon belépni bárkinek a lelkébe, és megnézheted, mi van benne. – Közelebb hajolt, fényes barna szemével mélyen a szemembe nézett: – De soha... soha, de soha... nem nyithatod ki azt az ajtót!

Kíváncsiságom helyébe félelem kúszott.

– Valami rossz van odabent?

Még közelebb hajolt, ajka egy pillanatra a homlokomhoz ért, amiről egy nap majd megtudom, hogy férfiak és nők is irigylik, hogy Marik Nuala ajkai bárkinek a lelkét és ajkát megnyitják.

– Valami nagyon rossz. Valami gonosz. Az ajtó mögött nem vagy biztonságban attól a gonosztól. Az a valami azt akarja, hogy nyisd ki az ajtót.

Egyszerre töltött el kíváncsisággal és rémülettel, hogy a fekete ajtó mögötti gonosznak akarata van, hogy vágyai vannak, és anyám nehymjében rejtőzik.

– Mi az?

Hosszú pillanatig nézett, csak nézett.

– Imádkozom, hogy sose tudd meg.

Felállt, elindult az előcsarnokban, távolodott a fekete ajtótól. Még ott is, ahol csak én láthattam, úgy öltözött, mint egy királynő; halovány bőrét hangsúlyozta a csípőjén minden lépésre ringó mélykék selyemruha, a lágy fényben csillogó arany deréköv.

– Inkább gyere, és mondd el, mit tanítottam neked ma este! Ha pontosan fel tudod idézni, meglepetést kapsz tőlem.

Alig tudtam visszafogni izgatottságomat; szinte remeggett a hangom.

– Saját álmom lesz? Hou nehym?

Gyorsan tanultam, ha volt ösztönzőm.

Anyám lenézett, ritka szomorúság volt tekintetében.

– Neked nincs, édesem.

Megtorpantam. Mindenkinek a lelke ház. Lehet sötét, kezdetleges, nyirkos, mint egy barlang vagy tágas, díszes, labirintusszerű, mint egy palota. Anyám nehymje langymeleg volt, barátságos és kényelmes, mint egy nagy vidéki villaépület, de olyan sok terme, szárnya és ajtaja volt, hogy ilyen az ébren-világban nem lenne lehetséges. Attól, hogy nincs saját lélekházam, legszívesebben sírva fakadtam volna, és sírtam volna addig, amíg nekem is lesz.

– Nincs lelke?

– Dehogyan nincs. Van lelke, édesem – felelte, szemembe gyűlő könnyeimet törölgetve hüvelykujjaival. – Csak ezek a dolgok néha rejtve vannak előlünk, titkosak, belülről sem lehet hozzjuk férni. – Két meleg ujját a szívemre tette. – Nincs nehmed, mert a lelke olyan mélyen alszik, hogy senki nem találja meg. Így senki nem járhatja be lelke termeit, és nem fedezheti fel titkait.

Valami árnyékként suhant át az arcán, és tudtam, hogy nem mondta el a teljes igazságot. Már akkor is elég jól érzékelték ezeket a dolgokat.

– Jó is, hogy rejtve marad – tette hozzá, és végigsimított hajamon, amely az ő sötét hajzuhatagának kócos mása volt. – Mert így biztonságban van.

– Például a fekete ajtó mögötti gonosz lénytől?

Felsőhajtott.

– Biztonságban vagy tőle. De nem akarom, hogy erről beszélj. Több szó ne essék arról az ajtótól, és arról sem, ami mögötte van!

– Te kinyitottad azt az ajtót? – kérdeztem hátrapillantva. – Azért van itt?

Fejét ingatta.

– Nem, drágám. Azért van itt, mert te itt vagy. Követ téged, mert tudja, hogy csak te nyithatod ki azt az ajtót. De ezért vagyok én is biztonságban. Mert tudom, hogy te nem fogod kinyitni. Most pedig mondd, mit tanultál még ma este! Arról a másikkól egy szót se! Ki járhatja be a lelke termeit, és ki fedezheti fel az álmodó legmélyebb titkait?

– Csak az olyanok, mint te. Meg én – tettem hozzá némi elégedettséggel. – És papok és papnők. De mi különbözünk tőlük, mert mi lélekjárók vagyunk.

Anyám így nevezett minket. Ötévesen még nem sokat értettem, de azt biztosan tudtam, hogy nem vagyunk papnők, mert végtelenül unalmasnak találtam a templomokba járást, ez pedig nem volt unalmas. Ráadásul a papokról és

papnőkről mindenki tudta, hogy képesek behatolni az emberek lelkébe. Rólunk azonban senki nem feltételezte.

– És mi a lélekjáró, amikor alszik, ahogy mi most?

– Szellem.

Ez a laikus kifejezés az értelmi, tudatos minőségünkre; ahogy a lélek a tudatalattinknak felel meg, de ezeket a szavakat akkor még nem ismertem.

– És ki tudhatja, hogy mit csinálunk?

– Senki – feleltem gyorsan.

– Hallan és Razim sem. Jól megjegyezted?

Kellő komolysággal bólintottam. Anyám után Hallan és Razim számítottak legközelebbi hozzátartozóimnak; családyszerűség voltunk, olyanok voltak, mintha mostohaapám és mostohabátyám lettek volna, de mégsem egészen. Nehéz volt a nálam néhány évvel idősebb Razimnak nem dicselkedni a titkossal, azzal, hogy képes vagyok lelkekbe járni. Mégis sikerült.

És most úgy tűnt, hogy van egy új szabály, ami majdnem olyan komoly, ha nem komolyabb, mint lélekjáró képességünk elárulása.

A fekete ajtót kinyitni tilos!

Nem kérdezgettem tovább, mert azt hittem, az egész ilyen egyszerű: ha nem nyitom ki azt az ajtót, akkor anyám és én biztonságban leszünk. És talán, ha eleget tanulok a lélekjárásról, és elég keményen gyakorlok, anyám nemcsak büszke lesz rám, hanem egy napon majd rátalállok saját lelkemre is.

– Most pedig mondd el nekem az istenek történetét! – szólított fel anyám.

Kihúztam magam, hogy olyan magas legyek, amilyen magas csak lehetek.

– Az ősidők kezdetén volt egyszer egy férj és egy feleség, és sötétség vette körül őket.

– A Sötétség – igazított ki anyám.

– Így értettem. A Sötétség folyton követte, és el akarta nyelni őket, ezért mindig mozgásban kellett lenniük. Egy

napon azonban kiderült, hogy gyerekük lesz, ezért nem menekülhettek tovább. Szembeszálltak a Sötétséggel, hogy otthont teremtsenek gyermeküknek, és minden éjjel körbejártak körülötte, hogy a Sötétség ne férközhessen hozzá. Ők a mi Napunk és Holdunk. Lányuk a Föld.

Ez az istenek történetének nagyon leegyszerűsített változata, de elég könnyű volt megjegyezni. Egyszerű történetek egyszerű kornak, és mégis, valamilyen szinten mindenki hitte. Vigasztaló volt a tudat, hogy okos és gondoskodó szülők járják körül egy alvó kislány ágyát, és megvédik a veszélytől.

Ennek ellenére engem már ekkor vonzottak a sötét titkok. Az ajtóról feltett kérdéseim csillapíthatatlan kíváncsiságot hagyott bennem. Már nem emlékszem, milyen meglepetéssel kedveskedett nekem anyám, csak arra emlékszem, de arra nagyon határozottan, hogy hátrapillantottam. Még egyszer látni akartam a fekete ajtót.

Kilencéves voltam, amikor megérintettem a fekete ajtót.

Razim vezetett hozzá. Épp vendég volt a villánkban, illetve „mostohaapám” villájában, ahol anyám és én vele és Razimmal éltünk. Anyám és Hallan nem voltak házások, de a külvilág felé azt a látszatot keltették, mintha férj és feleség lennének. Együtt vezették Hallan otthonát, a halvány csempepadlóval, boltíves ajtónyílásokkal, mozaikos mennyezetekkel és szökőkutas udvarokkal díszített házat, amely a főváros közelében, a tengerpart mentén húzódó erdőség mélyén rejtőzködött. Anyám azt mondta, ez álca, elfedi, hogy kicsodák valójában és mit csinálnak. De hogy mit fed el, azt még nem tudtam.

Kora este, amikor a szüleink felmentek az emeletre a vendéggel, Razim és én lent maradtunk házitanítónk szigorú felügyelete alatt. A nyitott spalettákon át könnyű éji szellő lebbentette meg a fehér függönyöket, az ablak előtt nyíló virágok édes illatát és hűvösséget hozott a helyiségbe. Én a betűírást gyakoroltam, Razim azonban csak úgy tett,

mintha könyvet olvasna, valójában a fennhéjázó felnőtt unalmat gyakorolta, igazi beképzelt lordocska volt vörös színekkel hímzett, új selyemingében, amelyet apja is gyakran viselt. Amikor házitanítónk elhagyta a helyiséget, hogy könnyítsen magán, Razim unalma rögtön elenyészett; előtűnt a tizenegy éves fiú. Rám mosolygott, kivillantak fehér fogai, bronzos arcbőre csillogott a gyertyafényben, és azt súgta:

– Tudom, mit csinálnak a szüleink odafent.

Anyám csak annyit mondott nekem, hogy ő és Hallan üzleti ügyben vonulnak el a vendégükkel.

– Én is tudom – feleltem, azzal lenéztem a papíromra, és ezzel elárultam hazugságomat.

Razim vigyorgott.

– Na, mit csinálnak?

– *Dolgoznak* – feleltem.

– Én pontosan tudom, mit dolgoznak – mondta Razim kissé félénken. – Apám elmondta nekem.

Tudtam, hogy anyám gyakran jár különböző vendégek lelkében, de ezt sosem mondtam volna el Hallannak vagy Razimnak, ahogy soha, de soha nem tettem volna említést a fekete ajtóról sem. Nem mintha az utóbbiról sok mondanivalóm lett volna. Akármit súgott nekem anyám a lélekjárásról, Eopia városairól és népéről, istenekről és félig elfeledett mítoszokról, a fekete ajtót többé nem is említette. Nem mintha nem vonta volna magára a figyelmemet így is, valahányszor vele – és eddig csak vele, egyedül soha – lélekjártam. Hiába próbáltam úgy tenni, mintha nem is létezne, mintha nem vennék róla tudomást. Olyan volt, mint egy titok, amit még magam előtt is titkolnom kell.

Most azonban kiderült, hogy Razim tud valamit a munkájuk természetéről, amit én nem tudok.

– Mit dolgoznak?

Áthajolt a politúros, intarziás asztalon. Fekete haja csillogott. És azt súgta:

– Szexelnek. Fogadjunk, hogy nem tudod, mi az.

– De igen, tudom – feleltem, bár valójában nem tudtam egészen pontosan. Anya elmagyarázta az alapjait, és azt mondta, hogy egyáltalán nem csinálhatom, amíg idősebb nem leszek. Ezzel nekem nem volt semmi bajom, mert abszolút furá dolognak találtam, és az volt a véleményem, hogy sosem akarom kipróbálni. Fogalmam sem volt, hogy azt csinálja odafent a vendégekkel.

– Akkor mi az? – sürgetett Razim.

Lenéztem, hirtelen kissé feszélyezettnek éreztem magam.

– Meztelenre vetkőznek, és... szóval tudod... csinálják. Odalent.

Razim csalódottnak látszott, hogy ennyit is tudok. Hát-radólt.

– Igen. Mindenféle emberekkel művelik. Apám még a királyné-helyetessel is csinálta.

Kétkedő pillantást vettem rá. Nem volt királynőnk úgy, ahogy királyunk volt, mert a hivatalos királynő in absentia, vagyis távollétében is Ranta volt, a földistennő, Tain és Heshara, a napisten és a holdistennő lánya. Tain a szellem és minden értelem vezérlője, vad és szigorú, mint a Nap, Heshara a lelkek és az álmvilág őrizője, olyan hűvös, titokzatos és változó, mint a Hold árnyékos arcai. Lányuk, Ranta minden testek szépséges védelmezője, ezért feleségül ment az ország első királyához, hogy jobban védhesse a Földet, és további védelmet szerezhessen magának a Sötétség túlkapásai ellen. Ranta istennőt természetesen soha senki nem látta, még a férje sem, de valahányszor új király került hatalomra, és szent esküt tett a földistennőnek, az emberek megesküdték, hogy érzik: az istennő áldása puha, meleg takaróként hull rájuk.

A királynak gyermeket kellett nemznie, ezért feleségül vett egy földi nőt is, aki az ágyában aludt, és mellette állt az állami szertartásokon. Ő volt a királyné-helyettes; sosem egyenlő a királlyal hatalomban, de így is erős személy.

Ezért Razim kijelentését, miszerint az apjának viszonya volt a királyné-helyetessel, eléggé kétes hitelességűnek találtam. Gyakran látogattak a villába fontosnak látszó emberek, de ilyen fontos még soha, legalábbis én nem emlékszem rá. Ezt meg is mondtam neki.

– Azért, mert ez titok – mordult Razim. – Nem jön olyankor, amikor a hozzád hasonlók láthatják.

– Akkor nyilván a hozzád hasonlók sem láthatják. Nem hiszek neked.

Nem akartam hinni neki. Tényleg nem. Szerettem Hallant, és mindannyiunknak majdnem annyira tisztelnünk kellett a királyt, mint az isteneket. A király védelmezte az országot úgy, ahogy Ranta védelmezett minket. Még ha a királyné-helyettes nem is hivatalos királyné, Hallan részéről tiszteletlenség lett volna ilyen tenni.

Razim vállat vont, és feltűnően gyorsan folytatta az olvasást.

– Hát, jó. Anyád talán elmondja neked az igazat. És talán beavat egy nagyobb titokba is, és elárulja, miért csinálják ezt az emberekkel.

Kíváncsiságom mindig legyőzött.

– Miért?

Razim újra kaján vigyorral nézett rám, de ekkor a szoba ajtaja kinyílt, és visszajött házitanítónk.

– Nem mondhatom meg.

Komorán néztem rá, és szidást kaptam, amiért nem sikerült befejeznem a betűsört. De ez az egész túl sok volt nekem. Mindenkinek voltak titkai: Hallannak, Razimnak, anyámnak, és a legnagyobb titkot a fekete ajtó rejtette. Csakhogy rápillantani is alig tudtam, nemhogy kérdezni róla úgy, hogy anyám mindig mellettem volt az álmvilágban. De talán, ha nincs a közelemben...

Aznap késő éjjel leosontam a lépcsőn, ki a cselédbejáraton. A szomszéd házhoz nem volt nehéz átmenni. Már tudtam, hogy ha anyámnak késő éjjel elfoglaltsága van, könnyű kiosonni. Ha nem esett, márpedig az esős évszakon kívül

nagyon ritkán esett, vagy nem koszoltam össze a ruhámat feltűnően, akkor senki nem vette észre, hogy elhagytam a házat. Többnyire a közelben bóklásztam, rovarok ciripelését hallgattam, és az istálló hangjait, az alvó lovak halk horkantásait, vagy hanyatt feküdtem az egyik sziklán, és a csillagokat néztem.

Ezen az éjjelen azonban gyalogoltam.

A környéket bozótos, pálmafás lombosítók fedte, a vidéket szélesebb utak és keskeny ösvények szőtték át. A királyi udvar közelében éltünk, néhány órai kocsútra a fővárostól, Shalaintól. Királyunk új korszakba vezette hazánkat: élénkebben kereskedtünk a környező népekkel, szigeti királyságunk felvirágzott, és ez a vidék rendezettségében is megmutatkozott. A magam részéről nagyra értékeltem, hogy olyan könnyen megtaláltam az utat, elértem, amit el akartam érn.

Hamarosan egyedül voltam egy szomszédunk lelkében, ami olyan egyszerű volt, mint egy tanyaház: elnagyolt kőfalak, repedezett famennyezet, az egész nem volt nagyobb, mint az előszobánk. Testem a villájuk egyik ablaka alatt a homokban hevert, hatalmas pálmalevelek ernyője alatt; elég közel ahhoz, hogy szellemem elérje az alvót. A test a nehym külső rétege, azon belül labirintusként tárul fel a lélek; nincs védelme, míg a szellem szendereg.

Az ébren-világbeli villa és a lélek tanyaháza közötti különbség olyan szembeűnő volt, hogy önkéntelenül elmosolyodtam. Szomszédunk egészen nyilvánvalóan nagyobb falakkal próbálta ezt ellensúlyozni az ébren-világban. Nem mintha tudták volna, hogy nehymjük kicsi, nem mintha nekem illett volna nevetnem ezen, mivel nekem egyáltalán nem volt.

Nap, Hold, Föld. Tudati, tudatalatti, testi. Szellem, lélek, test. Az isteneknek ez a három jellege építi fel az embert, és nekem az egyik hiányzott, legalábbis egy nehym. De mások lelkébe be tudtam lépni.

És mivel mindenkinek a lelkéhez hozzáfértem, próbáltam meggyőzni magam, hogy nekem nincs szükségem sajátira. Azt is mondogattam magamnak, hogy nincs szükségem Razim ostoba titkaira. Akármit titkol is, egyáltalán nem hasonlítható a fekete ajtó titkához.

Bár többnyire a sötétebb, titokzatosabb lelkeket kedveltem, nem éreztem csalódást környezetem egyszerűsége láttán. Abban sem voltam biztos, melyik szomszédomé a nehym, amelybe belekerültem. Mivel ők nem lélekjárók, ahogy az emberek többsége nem az, szellemük nem léphetett Heshara álmvilágába, amíg a testük pihent. És nem érdekelt, kié.

Csak az ajtó miatt mentem oda. Legalább egyszer láttam minden lélekben, amelybe beléptem. Mindig máshol volt, ugyanazon a nehymen belül is. Bóklásztam egy kicsit az alsó szinten, de ott nem volt sok látnivaló; ott egyszerűen semmit nem lehetett elrejteni. Ezért elindultam felfelé a rozoga lépcsőn.

Semmi nem tudta csillapítani a bennem égő kíváncsiságot, még anyám figyelmeztetése sem. Csak az ajtó ad választ a sötét titokra.

Mindazonáltal anyám szabályait követve óvatos voltam, miközben a nehymben kutattam: nem kiáltottam, nem futottam, hogy ne zavarjam az alvó nyugalmát. Nem érintettem meg semmit, nem mozdítottam el semmit. Ezeket lehetőség szerint kerülni kell. Kisebb változások maguktól visszaállnak eredeti állapotukba, de ha túl sok mindent mozdítunk el, a lélek jóvátehetetlenül megváltozhat... és vele a személy is. Anyám azt mondta, hogy az ilyen beavatkozások miatt bélyegezték a lélekjárókat boszorkányoknak a régi időkben, és égették meg őket elevenen. Heshara papjai és papnői, akik évekig tanulták az évszázadok alatt kialakult eljárásokat, akik tudást és bölcsességet szereztek e téren... csak nekik engedélyezte a király, hogy befolyásoljanak egy másik lelket... vagy akár csak belépjenek.

És természetesen azt terveztem, hogy betartom a legfontosabb szabályt: soha nem nyitom ki azt az ajtót. Ez azonban nem jelentheti azt, hogy nem is érintem meg.

Az emeleten találtam meg. Amint megláttam, megdermedtem, aztán kezemet karba fonva álltam, és komoran néztem a folyosó durva padlódeszkáinak másik oldalán álló kihívást. Olyan volt, mint egy hatalmas, szépen metszett ékkő a nyers kőfalban. A fekete felület meg-megcsillant a halvány gyertyafényben, maga az ajtó ragyogott. Hatalmas, sötét, nyomasztó. Olyan volt, mintha hatalmas szem kacsintott volna; kegyetlen, kristályos, intelligens tekintet.

Ez a szinte kényszerítő erő halványan emlékeztetett valamire, és eltelt egy pillanat, amíg rájöttem, hogy mire.

Emberi formában Tain istent ábrázolták nagyon magas, felséges alaknak; bőre sötét, haja élénk narancsvörös; vagy egyszerűen egyszemű óriásként mutatták, akinek a szeme tűz, a nap lángjai. Heshara istennő, amikor nem sápadt, félárnyékban maradt arcú nőként festették le, akinek éjfél-fekete hajában csillagok ragyognak, akkor holdfázisként, legtöbbször félholdként jelent meg, egyenlő részben sötét és világos. Ritkábban teliholdként mutatták, még ritkábban újholdként, teljesen sötétnek. Az a sötétség azonban, ami előttem volt, attól is teljesen különbözött: Tain ellentéte, mintha egy láthatatlan szem bámulna az éjszakai ég sötétjének mélyéből.

Félnem kellett volna. De nem félttem.

Összedörzsöltem ujjaimat, mély levegőt vettem, és a folyosó másik végébe rohantam. Csak a legfelületesebb érintést engedtem meg magamnak. Csak ujjaim hegyével. Csak egy pillanatra. Arra számítottam, hogy az ajtó forró lesz. Vagy hideg. De egyáltalán nem volt forró, se hideg.

Langymeleg volt, testmeleg, és élőnek éreztem, bár üvegből lehetett. Lüktetett, mint vér a bőr alatt. Úgy kaptam mellkasomhoz a kezemet, mintha megégettem volna, és siettem vissza a testembe, ahol zihálva riadtam fel.

NEHÉZ LECKÉK

Tizenkét éves voltam, amikor fülemet az ajtóhoz tapasztva hallgatóztam.

Ismét vendégek voltak a villában. A vacsora hosszúra nyúlt, és kellemes volt; több fogás, tenger gyümölcsei, kókuszos garnéla, fűszeres kalamári-sült avokádóval, a deszsert papaya-puding és kesudió-torta. Az ebédlőt ragyogó gyertyafény világította meg. Anyám és Hallan nevetett, és nagyon sokat ittak. Szemük és szabályos, gyöngyfehér fogsoruk ragyogott. Mindketten nagyon szépek voltak: anyám bőre kellemes elefántcsontfehér, dús, göndör haja barna. Hallan feszes izmait bronzbarna bőr fedte, fényes fekete haja rövidre nyírva. Amikor egymásra mosolyogtak, könnyű volt elképzelni, hogy házasként és szeretik egymást. Irigyeltem a képet, amit egymásról, egymással festettek.

Razimnak azonban igaza volt: a szó legegyszerűbb értelmében udvaroncok voltak, akik felsőbb osztályok tagjait szórakoztatták azért, hogy kegyeikbe férközzenek, és előnyökhöz jussanak. Kevésbé egyszerűen fogalmazva szerintem e cél elérésére a testüket használták; az örömeiket művészté emelték. Ez egyáltalán nem aggasztott engem, de nem is értettem; mintha az emeleten anyám teljesen más nyelvet beszélt volna; olyan nyelvet, amit nem beszéltem,

és nem is akartam megtanulni. Többet akartam azonban tudni a lelkekről, és anyám azt mondta, hogy titkos tehetőségünket éjjel a vendégeinken fogjuk gyakorolni.

Amikor mindenki elvonult éjszakára, a párok szétváltak; anyám a nővel tartott, Hallan a férjével. Arra gondoltam, hogy anyámnak jutott a dolog jobb része. Mert a nő legalább szép volt: napbarnított bőr, hosszú, sötét haj, de az arcán a ráncok mélyebbek voltak, mint anyám ráncai, és az orra túl hegyes. A férfi azonban betegesen sápadt volt, és kopaszodó. Hallant ez mintha nem zavarta volna. Erős kezét a férfi vállára tette, úgy osontak ki az ebédlőből.

Razim a hátuk mögött undorral fintorgott. Egy pillanattal korábban én is ilyen rosszállást nyomtam el magamban, miközben ragacsos kezemet öblögettem egy kerámia-tálban, amelyben vízililiomok lebegtek. Razim reakciója azonban nyugtalanított. Két évvel volt idősebb nálam; tizennégy évesen sokkal helytállóbb elképzelése lehetett arról, mi történik a szüleink és a vendégek között, és ha ezt ő nem találta vonzónak... akkor én hogyan találhattam volna annak?

– Szentséges istenek! Remélem, nekem soha nem kellett csinálnom – jegyezte meg halkán, szinte csak magának, aztán észrevette, hogy figyelem, és mozdulatlaná meredve az arca. Figyelt.

– Hogy megy a lantművészet? – kérdeztem hamis negédességgel. Tudtam, hogy gyakorol, mégpedig azért, hogy amikor majd bemutatják az udvarban, ne csak úgy tudja szórakoztatni a nemes társaság tagjait, mint az apja. Úgy tett, mint aki elszánta magát, hogy Hallan nyomdokaiba lép, de annak ellenére, hogy pár éve még azzal hengegett, tudja, mit csinálnak a szüleink a vendégekkel, láttam rajta: nem igazán lelkesedik azért, hogy ő is ugyanazt tegye.

Ezzel én is így voltam. Ám míg Razim nyilvánvalóan az éppen vendég párral szembeni ellenérzéseit fejezte ki, engem ez egyáltalán nem érdekelt. Hallani sem akartam róla... *Senkivel.*

– Elég jól megy – felelte Razim. Hangját szándékosan mélyítette, felnőttebbnek akart tűnni. Közben a szolgálak körülöttünk elkezdtek leszedni az asztalt. – Elég jól ahhoz, hogy ma este ne kelljen gyakorolnom. Mondd, Kamai, mivel töltjük az időt?

Volt egy kis időm, mielőtt anyámnak szüksége lett volna rám, ezért vigyorogva feleltem:

– Játshatunk egy parti Istenek és királyokat, ha szeretnél megint veszíteni.

Ez volt az a kártyajáték, amit mindenki játszott, nemesek és parasztok egyaránt, de különösen az udvaroncok kedvelték, akik státusz és elismerés elnyeréséért játszották. Stratégiai gondolkodás kellett hozzá, szellemesség és elbeszélőkészség, és nem volt játék, amit olyan élvezetesen tartottam volna, mint ezt. Tizenkét éves koromban gyakorlott játékos voltam már, jobb, mint Razim.

– Játshatnánk esetleg valami mást.

Razim sötét szemével, rezzenéstelen tekintetével úgy tartott fogva, mint zárt marok a molylepkét. Képtelen voltam megmozdulni.

Az egész valamikor az előző évben kezdődött.

Azelőtt én voltam az, aki mindig láb alatt volt, aki az utolsó csepp mézet kikanalazta vacsoránál, aki víztócsát hagyott Razim székén, aki beárulta őt, amikor megtorlásul meghúzta a hajamat. Olyan voltam neki, mint az anyám, aki időnként elrabolta tőle Hallan figyelmét. A bosszantó kis hűg, pedig nem is voltam a hűga. Az sem segített a helyzeten, hogy anyám minden jel szerint nem kedvelte Razimot. Nem volt kegyetlen vele – nem hiszem, hogy anyám egyáltalán képes lett volna kegyetlen lenni –, csak hűvösen, tartózkodóan viselkedett, amikor pedig másokkal szinte mindig kedves volt.

Most azonban valami egészen mást kezdett jelenteni Razimnak az, hogy én is a házban lakom, de nem vagyok a testvére. Valami csábító, kísértő, tilalmas dolgot. Az ébren-világban úgy nézett rám, ahogy álmomban én pró-

báltam nem nézni az ajtóra. Mintha a külső réteg mögött valami nagyon érdekes és élvezetes dolog lenne. Mintha nálam lenne a válasz olyan kérdésekre, amiket még ő sem ismert.

Mielőtt válaszolhattam volna, az egyik szolga, Zadhi gyengéden megérintette a vállamat.

– Az ifjú hölgynek ma este tanulnia kell, aztán korán lefeküdni. Madam Nuala parancsa.

Ez elég gyakran előfordult. Ha anyám és Hallan is elfoglalt volt, és Razimot és engem egyedül hagytak, vagyis házitanítónk nélkül. Ilyenkor Zadhi lett a felügyelőnk, legálábbis az enyém, anyám kifejezett utasítására. Anyám pedig, úgy tűnt, el akarta távolítani a közelemből Razimot.

Razim sötét pillantást vetett Zadhira.

– Madam Nuala éppen nincs itt.

– Hé! – csattant a hangom. A személyzet körében nem volt titok, hogy anyám és az apja nem házasok, de többnyire mindenki fenntartotta ezt a látszatot. Ráadásul nem tetszett a tiszteletlen hang.

Zadhi komoran nézett rá, kezét rosszállón csípőre tette.

– Vigyázzon a szájára, fiatalember, különben beszélek Mr. Lizierrel! Amikor legutóbb érdeklődtem, ez még mindig az apja háza volt.

Razim hirtelen felállt, és nagy léptekkel eltávolodott az asztaltól.

– De nem volt mindig az, és nem is lesz mindig az. Egy napon az enyém lesz, vagyis talán jobb, ha maga vigyáz a szájára, Zadhi asszonyosság!

Zadhi arca grimaszba rándult a távozó Razim háta mögött.

– Ebben a fiúban sötétség lakozik. Azt hiszem, jobb, ha most tanulni megy, kisasszony.

Nem tudtam, hogy Razimban sötétség lakozik-e. Még nem léptem be a nehymjébe, mert anyám azt kifejezetten megtiltotta. Azt mondta, a házban lakók közül senkinek a lelkét nem zaklathatom. Nem tudtam, azért tiltotta-e

meg, mert tiszteli a magánéletüket, vagy azért, mert nem akarta, hogy felfedezzek valamit, amiről nem tudhattam. Sok titok volt eme tető alatt. És minél jobban próbáltam feltárni ezeket a titkokat, annál több titkot találtam.

Anyám azt is nyilvánvalóvá tette, mennyire nem akarja, hogy Razim és én egymás közelében aludjunk. Szobáink a villa ellentétes két végén voltak. Szétváltak útjaink, miután még egyszer rám nézett az ebédlő ajtaja előtt, a türkizkék csempelapokkal burkolt folyosón. Bronzbarna bőréen megcsillant a gyertyafény, szeme fénylett, mint sötét tó holdvilágos éjszakán. Úgy nézett ki, mint aki még éhes, pedig az imént evett. Kicsi koromtól fogva úgy gondoltam, hogy anyám az együtt lakásunk miatt nem akarja, hogy belépjek Razim lelkébe, de most, abból, ahogy Razim viselkedett, sejtettem, hogy a tiltásnak más oka is lehet. Furcsamód hálás voltam anyámnak ezért az elővigyázatosságért... Furcsamód, mert többet kellett volna akarnom annál, mint hogy belépek Razim lelkébe. Hiszen egyre idősebb lettem, elértem azt a kort, amikor ideje lett volna más dolgok után is vágyakozni... olyan dolgok után, amiket időnként Razim kívánt tőlem.

– Jó éjszakát, Kamai! – mordult búcsúzóul.

– Jó éjszakát!

Sokáig néztem utána. Főként napról napra szélesedő vállait néztem. Furcsa grimaszra húzódott a szám; azon kaptam magamat, hogy egyrészt valami felnőttesebbet szerettem volna mondani, másrészt gyerekesen ki akartam öltetni a nyelvemet rá. Mint mindig, ezúttal is a másik irányba vánszorogtam el, a szobám felé.

Ezen az éjszakán anyám szigorú utasításba adta, hogy várjak legalább három órát, mielőtt a vendég hálószobájába osonok, és bebújok az ágy alá. Ez a trükk csak olyan vendégekkel működött, akik azt akarták, hogy anyám mellettük aludjon. Ha elkapnak a szobában, ha Razim vagy valamilyik szolgáló észreveszi, hogy beosontam, azzal a kifogással élhettem, hogy csak anyámra volt szükségem valamiért.

A hálószobák ablaka előtt való alváshoz hasonlóan ez a művelet sem hajtható végre korlátlan ideig. Éjfélkor már az idő határait feszegetjük. Én azonban hajlandó voltam vállalni a kockázatot, mert anyám azt mondta, ezen az éjjelen valami fontosat akar mondani nekem. Olyan fontosat, hogy ahhoz az álomvilágban kell találkoznunk, csak ott hallhatom. Reméltem, hogy ez a lélekjárásról szóló fontos lecke lesz.

Zadhi utasításának eleget téve tanulással ütöttem el az időt. Az ágyamon feküdtem, hason, szűnyogháló baldachin alatt, államot a tenyerembe támasztottam. Történelemkönyvet olvastam, Eopia térképét nézegettem. Szobám volt a menedékem. A bonyolult mintás csempepadlóra még bonyolultabb, zafírkék és fekete spirálmintás szőnyeget terítettek. Közepén állt az ágyam: sötét fa, baldachinos, hímzett selyem ágynemű; a párnák, a matrac mintha ringató karként vettek volna körül. Nehéz faspaletták tartották az ablakon kívül az éjszakát; a sötétben rovarok cripelését hallottam. Éjjeliszekrényemen kis szobor, a világos bőrű, titokzatos mosolyú Heshara, dús fekete hajzuhatógával – engem nézett. Mellette bronzfüstölőben fűszeres tömjénrúd árasztott kellemes illatot. Itt biztonságban éreztem magam.

A tanulás soha nem esett nehezemre. Amikor a kezemben éppen nem volt egy osztás Istenek és királyok kártya, akkor könyvet lapoztam. Rejtélyes történeteket, történelmi könyveket, térképeket... varázslat volt; magával ragadott egy más helyre, akkor is, ha az a hely Eopia határain belül volt. A könyvek olyan ajtók voltak nekem, amelyeket egyetlen laza csuklómozdulattal, bármikor kinyithattam. Nem úgy, mint a fekete ajtót. Ahogy végighúztam az ujjamat szigetkontinensünk csipkézett partvonalán, a szárazföldön szanaszét található vulkánokon, mindig úgy éreztem, nagyon keveset tudok, és elállt a lélegzetem attól, hogy milyen lehetőségeket rejteget a megszerzendő tudás. A vidék ismerős tájegységekből állt – homoksvatagok,

sűrű erdők, pálmafás tengerpartok, napsütötte sziklás hegycsúcsok –, de az egész valami nagyobb egységet alkotott, ahogy egy nehy szobái és termei.

Annyira belemerültem a térképnézegetésbe, hogy teljesen elfeledkeztem az időről. Felpillantottam, és csak ekkor láttam, hogy a gyertya már régen túlégett azon a jelen, amit anyám húzott. Azonnal felugrottam.

Papucsomban nesztelenül haladtam a fenti folyosón, ismertem minden akadályt, amibe beleütközhettem volna a sötétben. Anyám és Hallan gondosan ügyelt arra, hogy minden kilincs és zsanér jól be legyen olajozva, így ennek a vendégszobának az ajtaja sem adott hangot, ahogy előbb résnyire nyitottam, majd beosontam.

Az utolsókat pislákoló gyertyák narancsszínű fényében anyám bőre úgy ragyogott, mint a parázs. Hason feküdt, meztelenül az ágytakarón. A nő jobban vigyázott, nem akart meztelen lenni; szatén hálóinget viselt, karját kényelmesen átvette anyám vállán. A látvány nem zavart, és nem is ösztönzött semmire... egészen addig, amíg el nem képzeltem magam anyám helyében. *Attól* legszívesebben elfutottam volna.

Fejemet ingatva a feladatra koncentráltam. Lábujjhegyen beljebb osontam, csendben lefeküdtem anyám oldalán az ágy alá. Vastag szőnyeg volt a testem és a csempepadló között. Így csak anyám léphetett volna véletlenül kinyújtott karomra, és ő volt az, aki rögtön figyelmeztethetett, ha a vendég felébredt.

Többnyire képtelen voltam így elaludni. A biztonság kedvéért anyám mindig megitatott velem egy pohárnyi álmotált, amit a mohol nevű növényből főztek, az nagyon hamar kiütött. Most azonban elég késő volt már, és elég sokáig bámultam az atlaszt ahhoz, hogy ne kelljen altató.

Szinte azonnal ott álltam az ismerős sötét tisztáson. Ez volt az a hely, ahová szellemem általában került, ha megálltam álom és ébrenlét határán, és lélekjárásra indultam. Talán ez volt az a hely, ahol az én nehyemnek lennie kellett

volna, de nem volt. A tisztáson alig akadt látnivaló. Szélei a sötétbe mosódtak, mintha fák sora lett volna, amiket külön-külön nem ismertem fel. Valahányszor megpróbáltam belépni, nem sikerült. Ha ez lett volna az egyetlen hely, ahová eljuthatok, a lélekjárás rettenetesen unalmas lett volna. Szerencsére nem így volt.

Ha volt valaki a közelemben, amikor elaludtam, gyakran közvetlenül az ő lelkébe kerültem. Ezúttal volt választásom. Két ajtó volt előttem. Csak ajtók. Falak nélkül. Az egyik dúsán faragott, meleg fa, amiben felismertem anyám lelkét. A másik magas, keskeny, impozáns. Anyám azt mondta, találkozzunk a vendégünk lelkében, ezért azt a kilincset nyomtam le. Lassan, óvatosan, ahogy az ébrenvilágban megszoktam, nehogy zajt csapjak.

Arra számítottam, hogy odaát tisztásra jutok, de az ajtóhoz hasonló magas, keskeny folyosón találtam magam, a végén ugyanolyan sötét faajtó állt. Nem nevezném a helyet világosnak és lakályosnak; a levegő fülledt volt, enyhén dohos, a fény gyér. Kellemetlen és fullasztó lehetett volna, de a néma folyosókban nagy lehetőségeket éreztem; csupa rejtély és titok, rám nehezedtek, mintha mindezt a fülemben akarnák súgni.

– Kamai... – Anyám lágy hangját hallottam messziről. Követtem a nappaliba, ami ugyanolyan szűk és fülledt volt, mint a folyosó. A magas támlájú, keskeny ülésű székek beillettek ebbe a környezetbe. Anyám az egyik ilyen széken ült, gyöngyökkel ékesített kék selyemruhája éles kontrasztban volt a környező falakkal. Megpaskolta a mellette álló szék kárpitját. – Ül le, édesem! Ideje beszélgetnünk bizonyos dolgokról.

Könnyed volt a hangja, de csak látszólag könnyed, mert tudtam, hogy fontos dolgokról akar beszélni velem. Ezt ő maga mondta. Leültem, de feszült voltam, nem dőltem hátra.

Anyám felnevetett.

– Ez nem valami vizsga. Hidd el, nem az. – Ajkát csücsörítve nézett rám. – Inkább beszélgetés, bizonyos értelemben.

Homlokom ráncba rándult.

– Akkor most nem megyünk lélekjárásra?

– Most nem – felelte, azzal hátradőlt, és engem nézett.

– Mi az én foglalkozásom, Kamai?

– Kurtizán vagy – válaszoltam azonnal. Elég könnyű volt. Egy zavarba ejtő szó szép szinonimája.

– Az egy udvari tisztség, igen. De miből élek?

Feszengtem.

– Lefekszel másokkal.

Elkerülhetetlen pirulásomon mosolygott.

– Majdnem, de nem egészen. Hallan és én gyönyörművészek vagyunk. Majdnem olyanok, mint a színészek; mi is bizonyos álarcokat veszünk fel: a mosolyunkat, a szavainkat és a testünket is arra használjuk, hogy másoknak örömet szerezzünk. De nem olyanok vagyunk, mint a közönséges kéjmunkások. Nem csak a miatt a különleges álca miatt, hogy házásoknak mondjuk magunkat. A különbség ostobaságnak tűnik, de annak érdekében, hogy fenntartsuk jó hírnevünket – és vendégeink félresiklott büszkeségét –, művészetünkért nem fogadunk el pénzt. Ajándékokat és szívességeket, esetleg befolyást természetesen elfogadhatunk, de...

– De nem ebből éltek – fejeztem be helyette lassan. Ekkor fedeztem fel ezt a rejtélyt, ami egész életemben a szemem előtt volt. Nagyon bosszantott, hogy soha nem gondoltam erre, soha nem kérdőjeleztem meg.

Anyám azonban ragyogó mosollyal nézett, mintha elégedett lenne, hogy végre rájöttem.

– Pontosan. És bár engem és Hallant a felsőbb osztály tagjának tekintenek... egyesek szerint híresek vagyunk... nincs nemesi címünk. Nincsenek kiterjedt földjeink, Hallan villáján kívül nincsenek ingatlanjaink, jövedelmet termelő befektetéseink. A vendégektől kapott ajándékok

eladásából származó jövedelem arra sem lenne elég, hogy kifizessük a királynak járó adót, szép ruhákban, ékszerekkel ékesítve jelenjünk meg, és olyan pazar vacsorákat rendezzünk, mint a mai volt. Ha csak vendégeink ajándékaiból kellene élnünk, nem tudnánk olyan megjelenést fenntartani, amivel méltók lehetnénk az udvar, a nemesek előtt megjelenni... márpedig ők a legfontosabb pártfogóink és törzsvendégeink.

Razim már egy ideje elejtett bizonyos megjegyzéseket arról, hogy más szándék van anyám és az apja cselekedetei mögött, de nem jöttem rá, hogy míg házasságuk a művészetüket leplezi, a művészetük valami teljesen másnak a maszkja.

– Akkor miből éltek?

Előrehajolt, szeme élénken ragyogott.

– Titkokkal kereskedünk, Kamai. A gyengédség, amit másokkal megosztunk, bizonyos előnyöket ad nekünk. Bizonyos gyengeségeket tár fel. Az emberek óhatatlanul elkotyognak olyan dolgokat, amiket más körülmények között soha nem árulnának el. És mivel ezek az emberek gyakran nagy hatalommal bírnak, az ő titkaik a legértékesebbek.

Szívem igen erősen kalapált, úgy éreztem, mennydörgésszerűen dobog... Nem félelemtől vagy idegességtől, hanem az izgalomtól.

– Kiknek adjátok el a titkokat?

Anyám arca furcsán merev lett.

– Egy titkos társaságnak. A nevük: Szürkület Testület. Bizonyos értelemben titokalkuszok, és jól fizetnek a tagjaiknak. Továbbértékesítik az információt érdekelt feleknek, akik még többet fizetnek érte.

Talán a hanghordozása miatt, de erre hirtelen kiszáradt a szám.

– Ez a bizonyos Testület... jó emberek vagy rossz emberek?

Anyám nem söpörte félre a kérdést; egy pillanatig elgondolkodott.

– Nem jók, nem rosszak. Az értesülések, amiket eladnak, jóra is használhatók: például hazugság leleplezésére, annak felderítésére, hogy ki fizetett egy bizonyos orgyilkosnak azért, hogy öljön meg valakit az udvarban, vagy kideríteni, ki lopott pénzt, mondjuk, Tain egyik templomából.

Megborzongtam a gondolattól, hogy a napisten vad tekintete villan, szeme rosszállóan összeszűkül lángvörös hajkoronája alatt. Ki akarná őt meglopni?

Anyám folytatta:

– Használható azonban olyasmire is, amit mi gonoszának neveznénk. A titkok, amiket mi eladunk, hazugságokat szülhetnek, vagy valaki meggyilkolását okozhatják, vagy elárulhatják, hogyan lehet észrevétlenül lopni egy templomból. Nem mi döntjük el, mihez kezdenek az emberek ezekkel a titkokkal. Mi csak eladjuk a Szürkület Testületnek, ők pedig továbbértékesítik annak, aki a legtöbbet adja érte. Ugyanaz a folyamat, mint a kardforgatóknál. Az acél jóra és rosszra is használható; nem a fegyverkovács dönti el, hogy mire. Ő csak elkészíti a fegyvert, nem ő határozza meg, mit kezdenek vele.

Nehéz volt elképzelni, hogy anyám cselekedetei valakinek a halálához vezethetnek, de nem riasztott meg ez a gondolat annyira, mint kellett volna. Ettől valahogy még érdekesebbnek tűnt a vállalkozása, mert általában érdekeseznek és izgalmasnak találtam a sötét dolgokat. Az a halál természetesen nem anyám hibája lett volna, de a Szürkület Testület az ilyen halálesetek elkerülése érdekében biztosan megválaszthatja, kinek adja el a titkot. Szándékaik nem csak a nevük miatt tűntek homályosabbnak az egyszerű fegyverkovács szándékainál.

– Ugye a Szürkület Testület sosem ártana neked, és nem kényszerítene arra, hogy olyasmit tegyél, amit nem akarsz?

– Szabad akaratomból csatlakoztam hozzájuk, és sosem ártottak nekem. Bölcs dolog azonban úgy élni, úgy viselkedni, hogy soha ne kerüljünk összetűzésbe velük...
– mondta, aztán egy pillanatra elhallgatott, és szomorú mosollyal nézett rám. – És arra is figyelni kell, hogy hasznosak maradjunk.

– Tehát nem veszélyesek?

– Az attól függ... Évszázadok óta léteznek, több száz, ha nem több ezer tagjuk van. Csak a vezetőjük tudja... akinek kilétét titokban tartják... szóval csak a vezető tudja, hányan vannak, és milyen mélyen gyökereznek ebben az országban, de azt tudom, hogy a társadalom legalacsonyabb rétegeitől a legfelsőbbig vannak tagjaik. Ilyen szervezetnek eleve nem lehet teljesen tiszta a keze. Vegyük például a papságot. Az is régi szervezet. Heshara papjai és papnői veszélyesek? Egyesekre igen, másokra nem. Felfedik lelkünk legmélyebb titkait a királynak, történeljé akármí. Ezzel a tudással jólétet és halált is hoztak már emberekre. Az elmúlt években levadászták az engedély nélkül tevékenykedő lélekjárókat, és hagyták, hogy a lebuktatottakat máglyán égessék el; ugyanakkor emberek lelkét is gyógyították, és régóta szolgálják a holdistennőt. Szerettem Heshara istennőt és a kultuszát, szolgálai mégis veszélyt jelentenek rám.

Ezek után úgy tűnt, nem csak a napisten és az ő perzselő tekintete félelmetes. Lélekjáróként mindig Hesharához imádkoztam először, vigasztalónak találtam, hogy nemcsak az éjszaka és a lelkek istennője, hanem anyafigura is, aki vigyáz rám. És mégis, mivel a Holdnak sok arca van, a halvány bőrű, félig árnyékban levő, csillagfényes fekete hajú Hesharának, úgy tűnik, más, sötét oldalai is vannak.

Ahogy anyámnak is.

– Tehát ezzel azt akarod mondani, hogy a Szürkület Testület nem veszélyes rád? – kérdeztem.

Anyám mosolygott, bár a mosoly nem érintette a szemét.

– Szükségük van rám. Én vagyok az egyik legjobb titokaratójuk. Ők... még Hallan is azt hiszik... azért tudok meg ennyi titkot, mert kiváló gyönyörművész vagyok, de mint kitalálhattad, nem azért. Hanem azért, mert be tudok jutni a lelkekbe.

Alig kaptam levegőt. Kíváncsiságból, felderítésből, lélekjárásból megélni, a veszélyes felelősséget hasznot hajtó áldássá tenni... ez olyan, mint egy álom.

Már az én álmom. És lehet, hogy nem csak az enyém.

– Razim is azt tervezi, hogy belép a Szürkület Testületbe? – kérdeztem, de már tudtam a választ.

– Már megtette – felelte anyám enyhén elkomorodva. – Fiatal, de nagyon elszánt. Hallan megengedte neki – mondta olyan hangsúllyal, mintha ezt kifejezetten rosszaláná.

– És én... nekem is... nekem is szabad? – hebegtem. Tétovázott.

– Egy napon talán igen. Ezért akartam veled most beszélni erről. Mert ez befolyásolja tanulmányaid folyamatát mind az ébren-, mind az álomvilágban. Mindkét világban vannak trükkök arra, hogy az emberek titkokat kotyogjanak ki. De...

– De micsoda? – kérdeztem homlokomat ráncolva.

– Bizonyára tudod, Kamai, hogy Hallan mint udvaronc, én pedig mint kurtizán és lélekjáró... ahhoz, hogy a Szürkület Testület tagjai lehessünk... le kell feküdnünk emberekkel.

Kinyitottam a számat, majd becsuktam. És megint kinyitottam.

– És Razim? Ő sem akar lefeküdni emberekkel. Ha azt mondja, hogy igen, akkor csak színlel. Ezért...

– ...zenét tanul, hogy udvaroncként előadhasson, és tudom, azt reméli, hogy érzelmeket kelt, és bizalmat ébreszt maga iránt, és így is titkokat tudhat meg. Ez egy másik út, de csak az idő fogja eldönteni, hogy hasznos lehet-e a Testületnek. Talán valami más értéket látnak benne –

mondta halkán, talán csak magának, és egy pillanatra elrévedt, aztán pislogott, és újra rám nézett. – De neked mint lélekjárónak valójában csak egy lehetőséged van.

Anyámnak igaza volt. Magam is gondolkodtam már azon, hogy az ablakok és ágyak alatt alvásnak hamarosan vége lesz. Lassan el kell kezdenem *ágyban* aludni.

– Nem akarlak erőltetni ezen az úton – tette hozzá anyám gyorsan, őszintén. – Azt akarom, hogy hosszan és alaposan gondolkodj ezen most, amíg fiatal vagy. Különösen azért, mert nem láttam, hogy fiúkhöz közeledtél volna. Lányokhoz sem. Lehet, hogy ez később bekövetkezik, de azt akarom, hogy a *te* döntésed legyen. Addig is, mondanom sem kell, hogy amíg idősebb nem leszel, nem kezdem meg oktatásodat ezen a téren.

Azonnal igent akartam mondani, de... igaza volt. Nem közeledtem senkihez úgy, nem érdekelt senki. Razim persze jóképű volt, és kíváncsi voltam a lelkére, szívesen beléptem volna, de nem éreztem azt a vágyat, amit az ő szemében láttam, valahányszor rám nézett. És mégis, talán később majd eljön az az idő is, ahogy anyám mondta.

De kételyeim lettek.

Anyám megérezte tétovázásomat.

– Nincs semmi gond, ha nem akarsz most válaszolni. Azt is teljesen megértem, ha egyáltalán nem akarsz ezt csinálni. Lehet, hogy úgy a legjobb...

Elhallgatott, oldalra pillantott, mintha figyelne valamit.

A fekete ajtót.

Nem akartam a lelkektől távol maradni. Nem akartam kihagyni a lehetőséget, hogy olyan érdekes tevékenységben vehessek részt, mint a kémkedés, hogy kifürkészhessem mások titkait. És talán magamnak sem mertem bevallani, hogy a fekete ajtótól sem akartam távol maradni.

És ha ezt csak úgy érhettem el, hogy másokkal lefekszem...

Anyám megpaskolta a térdemet.

– Hagylak gondolkodni – mondta egy ásítást elnyomva.
– Most alszom egy kicsit. Nyugodtan barangolj csak itt, de ne feledd...

– Nem érinthetek, nem mozdíthatok el semmit. Tudom.

Mosolygott, felállt és eltűnt.

Nem érinthetek lelkeket, talán addig nem, amíg nem tudok testeket érinteni, gondoltam. Az álomvilág tanulmányozása talán szünetel addig, amíg anyám meg nem bizonyosodik arról, hogy végig tudok menni ezen az úton.

Elkomorodva felálltam. Dühösen hátat fordítottam a szobának, amit nem fedezhettem fel *igazán*. De a falak összehajoltak.

És nem tehettem róla, hogy a karom a fekete ajtót érintette. Ezúttal közvetlenül mellettem jelent meg. Szinte úgy, mintha azt akarta volna, hogy beleütközök.

Amikor ez az érintkezés bekövetkezett, valami megcsiklandozta a bőrömet; mintha valaki rálehel volna.

Suttogás. Gondolkodás nélkül tapasztottam fületem a sima felületre, mert megesküdtem volna, hogy hallottam valamit.

Olyan érzés volt, mintha valakinek a mellkasára hajtottam volna a fejemet. Ugyanaz a melegség, élénkség, ütemes lüktetés, mintha szív dobogna. Fejbőröm libabőrös lett, hajszálaim felálltak, mintha valaki rám fújt volna.

– ...Kamai.

Ha az éjszakai szél suttogni tudna, ez lenne a hangja. Kétség sem fért hozzá, hogy mit hallottam. Hátrahőköltem, a szemközti falnak ütköztem, és beütöttem a fejemet. Tágra nyílt szemmel bámultam az ajtót, és megint úgy tűnt, mintha engem nézne. Arcom egy pillanatra tükröződött a felfénylő felületen.

Az ajtó ismert engem. De én nem ismertem az ajtót. Ezúttal lényemnek azt a részét, amely meg akarta tudni, mi van az ajtó mögött, elöntötte a félelem.

Nem érdekeltek a sötétebb lelkében lakozó titkok, az sem, mit gondol anyám, hogy olyan hamar kilépek. Fel-
téptem a másik ajtót, azt, ami a testembe, biztonságos ismerősségbe vezetett, és kirohantam.

Tizenhat éves voltam, amikor ráüvöltöttem az ajtóra.

Az ágyamban feküdtem, és egy lány, Ciari könyökölt fe-
lettem. Hosszú haja függönyt vont arcunk köré. Csókolt.

Én pedig... próbáltam... vizionozni a csókot. De kép-
telen voltam elhallgattatni azt a zsongást a fejemben. Nem
kellemes bizsergés volt, inkább izgatott, mintha méhkas
bolydult volna fel bennem. Képtelen voltam gondolkodni.
Csak azt zümmögte, hogy nem jó, ez így nem jó. Egyálta-
lán nem segítette a technikám fejlesztését.

Nem mintha sokat tanultam volna anyámtól, Razimtól
vagy bárki mástól. Az igazat megvallva nem is kérdeztem.

Újra és újra azt mondogattam magamnak, hogy akarom,
de nem tudtam elhallgattatni belső sikolyként feltörő til-
takozásomat. A nemet. Régóta szépnek találtam Ciarit, és
vágytam arra, hogy a közelében legyek, de amint csókolni
kezdett, amint csak elképzelve, milyen lehet a csókon
is túlmenni vele, elvesztettem minden érdeklődésemet.
Sőt: legszívesebben elmenekültem volna. Ágyam masszív
oszlopai, selyempárnái és takarói lágyan ragyogtak a gyer-
tyafényes, fűszeres levegőben, de már nem éreztem úgy,
mintha ölelő kar ringatna biztonságba. Úgy éreztem, fel-
kínál engem, feltár valaki előtt, és az éjjeliszekrényemet
díszítő, rejtett mosolyú Heshara szobrocska mintha tudott
volna valamit, amit én nem.

Ciari elhúzódott, ajka fénylett.

– Jól vagy?

– Igen, jól vagyok – feleltem kissé kifulladásra. Követtem
pillantását. Ököllbe szorított kezemet nézte; csipkeszegé-
lyű selyem hálóingem szoknyarészét gyűrtem marokra.

Akarom ezt.

Nem, nem akarom. De lélekjárni akarok, hogy beléphessek a Szürkület Testületbe, és ahhoz ezt kell tennem. Bátornak kell lennem.

Ciari megfogta az egyik kezemet. Sikerült elernyesztenem az ujjaimat.

– Csináltad ezt már? Lánnal? – kérdezte, és olyan gyengéden simított végig a kezemen, hogy megborzongtam.

Azt hitte, valami újtól félek. Nem tudta, hogy valami olyasmitől félek, amit nem akarok, sosem akartam, és talán sosem fogom akarni.

– Nem. Fiúval sem, és lánnal sem – ismertem el pírulva. – De fiúval is, lánnal is szeretném.

Mert fiúkat és lányokat is szerettem nézni. Fiúkban is, lányokban is megvolt az a képesség, hogy vonzottak, hogy közelebb akartam kerülni hozzájuk. Amikor azonban közelebb kerültem... semmi. Teljesen hiányzott belőlem a vágy, hogy még közelebb kerüljek hozzájuk, kevesebb ruhában. Úgy érezkeltem azonban, hogy ez a vágy rajtam kívül mindenki másban megvolt. Ez még jobban aggasztott, még mélyebb titok volt, mint tapasztalatlanságom ténye.

Ciari vigyorgott; kaján, szép mosollyal nézett.

– Ha akarod, most megtaníthatlak rá.

Mintha arról beszélt volna, hogyan kell azt érezni, amit ő érez, nem arról, hogyan kell szexelni, és nagyon akartam hinni, hogy valóban képes megtanítani nekem ezt az érzést.

– Rendben – feleltem sűgva.

Közelebb hajolt, és újra megcsókolt. Ezúttal azonban a keze lecsúszott, és onnan lassan siklott felfelé a combomon, felgyűrte a hálóingemet, keresve...

A kezem olyan hirtelen mozdult, hogy nem tudtam megállítani.

– Ne! – lihegtem rémülten az ajkán, azzal elszakítottam tőle ajkamat, és oldalra fordítottam a fejemet. Rémület árasztott el attól, amit tettem. Ránéztem. Szeme tágra nyílt. – Bocsáss meg, én...

Ciari legördült rólam.

– Semmi gond – mondta, bár nyilvánvalóan csalódott volt. Felült, lesimította hálóingének elejét szép mellén. Nem elég szép, ezek szerint, legalábbis nekem nem. Soha semmi nem elég. – Úgyis kártyáznunk kellene, aztán lefeküdni, amíg anyád, anyám és Hallan szórakozik.

Nagyon úgy hangzott, mintha ő is szeretne részt venni abban a fajta szórakozásban. Korábban odalent kártyáztunk, így ütöttük el az időt, miközben Razim rajtunk legettette a szemét, de Ciari csak engem nézett. Korán felmentünk, nevetgélve lépdeltünk a lépcsőn; Razim bosszús volt, vöröslött az arca. De én ezt most tönkretettem.

Úgy éreztem, hogy teljesen tönkrementem. Megtörtem. És ha agyoncsapnak, sem lettem volna képes megmondani, hogy miért. Azt legalább tudtam, hogy mi okozott csalódást Ciarinak, anyámnak és nekem. Teljesen nyilvánvaló volt, hogy nincs bennem nemi vágy. De nem tudtam, miért vagyok ilyen.

Ezután Ciari és én alig beszéltünk azon kívül, ami feltétlenül szükséges volt egy újabb unalmas Istenek és királyok játékhoz. Az sem segített a hangulatomon, de az övén sem, hogy én győztem. A játszma után átfordult selyem ágyterítőmön, és elfújta a gyertyát.

Lélekjárásra akartam indulni, de beletelt egy kis időbe, amíg Ciari mellett fekvé képes voltam elaludni. Egy másik ember mellett feküdni elvileg azt jelentette, hogy könnyebb a tehetségemet használni, nem nehezebb. De volt még valami, amiben ezen az éjszakán kudarcot vallottam.

Végül sikerült bejutnom Ciari nehymjébe. Kőház volt, kicsi de szép, tiszta, és sok faanyagot használtak hozzá. Nem álltam meg körülnézni, mert a fekete ajtó egyenesen előttem volt, és magára vonta hirtelen dühös figyelmemet.

– Mit akarsz? – kiáltottam rá, mielőtt észbe kaphattam volna. Mielőtt rájöttem volna, hogy valójában mást kellett volna mondanom:

Mit akarok?

Senkit. Egészen biztosan ez volt a válasz.

Azt tudtam, hogy *az ajtó* mit akar. Anyám már régebben figyelmeztetett, és azóta valahányszor láttam, éreztem, mit akar.

Ez volt a vágyak megghiúsításának estéje. Nem nyitottam ki, és furcsamód majdnem ugyanúgy bántam, hogy megtagadtam a fekete ajtó kérését, mint ahogy Ciari elutasítását bántam.

Tizenhét éves voltam, amikor az ajtó ajándékot adott nekem.

Egy késő délután anyám a szalonba hívatott. Egész nap ott járkált fel-alá. Az utóbbi hónapokban egyre kevesebbet nevetett, és egyre mélyültek szép arcán a ráncok.

– Kamai – szólított meg, és kezét a vállamra tette, ami már nem volt alacsonyabban az ő vállánál. Arra számítottam, hogy megjegyzi, ahogy szokta, hogy a ruhám túl sötét ehhez a száraz nyári naphoz, és ettől inkább riasztónak, mint vonzónak tűnök, de ennél komolyabb dolgokról volt szó. – Nem tudok mindent megmagyarázni, de figyelj rám jól! Ha valami történne, mielőtt el tudnálak vinni innen, menj a fővárosba, és keresd meg apádat! A neve Jidras Numa, és nem fog tetszeni neki, hogy megkerested, de befogad. Lehet, hogy neked sem fog tetszeni, de csak ott vagy biztonságban, sehol máshol.

– Egy pillanat... mi ez az egész? – Elhúzódtam volna, de anyám olyan erősen fogott, hogy moccanni sem tudtam. Soha nem beszélt még az apámról. Azt sem tudtam, hogy tudja, kicsoda. – Miért most?

Egy pillanatig azt hittem, azért, mert olyan nagy csalódást okoztam neki. Nem ébredt fel bennem a vágy, ezért egyre nehezebb volt annyira közel kerülni valakihez, hogy be tudjak lépni a lelkébe, és egyre valószínűtlenebb lett, hogy követni tudom anyámat a Szürkület Testületbe. Ha jobban tudtam volna hasonlítani rá... ha olyan szép, olyan csábító, fondorlatos és sokat tudó lehetnék, mint ő...

nemcsak sötét titkokat fedezhetnék fel, de talán nem érezném magam ennyire szerencsétlennek. Akkor talán büszke lenne rám.

A vágy azonban nem olyasmi, amit meg lehet tanulni, ahogy a saját lelkembe sem tudtam belépni, nem tudtam magamban barangolni.

Nekem csak a fekete ajtó volt, azt pedig soha nem fogom kinyitni. Nem éreztem azt, amit éreznem kellett volna, és egyetlen tiltott dolog volt számomra, amit *nem lett volna szabad* akarnom, éppen az, amire a legjobban vágytam.

Talán azért taszít el magától, mert tényleg nagyon rossz vagyok.

Az arcomat nézte, és azt mondta:

– Kamai, édesem, nem te vagy a hibás. Én tettem valamit, amit talán megbánok.

– Mit tettél?

Halvány mosollyal nézett rám.

– Szerelmes lettem.

Mosolya eltűnt, tekintete acélosan kemény lett.

– Felejts el mindent, amit a Szürkület Testületről mondtam! Bocsáss meg nekem. Nem voltam egészen őszinte veled; olyan okból nem voltam őszinte, amit most nem magyarázhatok meg. Rosszak. Veszélyesek. Veszélyt jelentenek rád és rám is. Nagy veszélyt. És akármit is teszel, egyik tagjukban se bízz! Razimban sem! Tartsd távol magad tőle! Ha valami szörnyűség történne, ők felelősek érte.

Nevettem volna, ha nem lett volna olyan komor és sürgető a hangja. A tizenkilenc éves Razim szeszélyes volt és visszahúzódó, de nem veszélyes. Azt azonban nem tudtam, milyen szerepet játszott a Testületben az utóbbi időben, mivel én nem léphettem be, és nem lehettem ott, ahol ők.

– És Hallan? – kérdeztem elcsukló hangon.

Ekkor visszatért lágy mosolya, és hirtelen tudtam, hogy ennyi év után kibe szeretett bele.

– Ő semmiképpen nem jelent problémát. De Razimtól tartsd távol magad! Most pedig menj, és pakold össze a legszükségesebbeket!

– Várj... most azonnal? És te?

– Ismerek olyan helyeket, ahol elrejtőzhetek, ha...

Nem fejezte be a mondatot, és nagyon rossz érzés tört rám, hogy úgy fejezné be: *ha megérem*.

– Gyere velem! Apám biztosan neked is ad menedéket. Szomorúan ingatta fejét.

– Ezt egyáltalán nem hiszem. Akárhogy is, most nem mehetek utánad, Kamai, mert azzal csak még nagyobb veszélybe sodornálak.

Anyám már nem tartóztat, és nem tart maga mellett... Sőt, mintha el akarna távolítani magától. De én szilárd elhatározásra jutottam.

– Nem megyek el innen nélküled.

Anyám hangjába megint visszatért az acélos él, és ettől összerezentem.

– Azt teszed, amit mondtam. Menj csomagolni! És ne ess pánikba! Van még egy kis időnk, mielőtt lépnek.

Mint kiderült, anyám ebben tévedett.

Nem sokkal később, alig napnyugta után valaki dörömbölt a villánk ajtaján. Éppen hitetlenkedve pakoltam össze a holmimat az emeleten; nem voltam biztos abban, hogy valóság az, amit megélek. Amikor meghallottam a zajt, felugrottam, és ajtóm repedésén át lenéztem.

Anyám felnézett az ajtóm felé.

– Ne engedjétek be őket! – kiáltotta a zaj forrása felé rohanó szolgálknak.

A dörömbölés heves ostromba fordult. Az ajtók megremegtek sarokvasaikon.

– Ne bújj elő, Kamai... menekülj!

Anyámnak csak annyi ideje volt, hogy ezeket a szavakat kimondja. Nem menekültem. Nem tudtam menekülni.

– Ti ott! – kiáltott a szolgálknak. – Reteszeljétek el az ajtót! Fegyverkezzetek fel, amivel tudtok!

Ő maga díszes bárdot ragadott, az egyik fali fegyvertartóról vette le. Alig tudta felemelni, a bárd hegye a padlót súrolta. Körülnéztem, mivel védhetném magam, de az én szobámban csak puha dolgok voltak. Közben Zadhi és egy másik szolga nehéz széket húzott az ajtó elé.

Minden erőfeszítésünk hiábavaló volt. Katonai egyenruhás férfiak csoportja rúgta be az ajtót. Anyám alig tudta meglendíteni a bárdot; a támadást könnyen háritották. A szolgák torkát a gyertyafényes előcsarnokban metszeték el, olyan gyorsan, hogy nem láttam a törpenge villanását. Zadhi, akit életem nagy részében ismertem, most a földön, saját vérében fuldokolva vonaglott.

És ott, az előcsarnokban, minden formáságot mellőzve, egyszerűen egy karddal átszúrták anyámat.

A penge a melle alatt, a bordák között hatolt be, és véresen bukkant fel a lapockáinál. Szeme tágra meredt, szép ajka megnyílt, és fojtott, köhögésszerű hangot hallatott. Amikor azonban támadója leengedte a kardját, anyám hangtalanul roskadt a padlóra; fegyvere kicsúszott ernyedt ujjai közül.

Térdem ugyanekkor koppant a szobám padlóján. Magamba fojtottam a feltörni akaró sikolyt, néma kínban szenvedtem, mint anyám. Nem akarta volna, hogy felhívjam magamra a figyelmet, némaságom azonban nem annyira a túlélés vágya miatt volt, hanem azért, mert megbénított a látvány. Csak azt láttam, hogy anyám vére a fehér padlóra terített világoskék szőnyegbe ivódik. Keze, lába rángatózott, szeme nyitva, nézett, de nem látott. Fülükeltető sikolyt hallottam, de csak én, senki más... az a sikoly volt, amit magamba fojtottam.

Az egyik katona magasba emelte véres kardját, és felkiáltott:

– Kamai Nuala?

Egészen lefeküdtem, a padlóra lapultam. Öklöm a számban, hogy még ziháló légzésem se jusson el hozzá. *Miért én?*

Csak erre tudtam gondolni. Miért nem szólítják Hallant vagy Razimot is, miért csak engem?

A katona a lépcső felé indult, de egy társa megfogta a karját, és a fejét ingatta.

– Ha a lány a házban volt is, most már nincs itt. Nem bírta volna ki csendben, ami történt. Menjünk!

Intett egy másik katonának, aki éppen víztiszta folyadékot locsolt a padlóra, a legalsó lépcsőfokokra, a függönyökre és bútorokra is.

Fellöktek egy álló gyertyatartót, és kihátráltak a bejáraton a hűvös estébe. A következő pillanatban minden lángra lobbant.